

UMĚLEC PITOMEC

Podzim 2016/ 2. vyd

vydal Pokoj 6

ÚVODNÍK ŠÉFREDAKTORA

Naši milí čtenáři, už nám tu podzim opět klepe na dveře, a tak tu pro Vás máme další vydání časopisu Umělec Pitomec.

Než Vám již tradičně v krátkosti shrnu, co Vás v tomto čísle čeká, dovoluji, abych Vám všem moc poděkoval za to, že si čtete náš časopis a dokonce nám i píšete Vaše postřehy a samozřejmě i pochvaly. Je to přesně to pravé, co potřebujeme, neboť ve světě, kde člověku stojí rozum nad tím, co všechno je pány umělci produkováno jako díla, (prý) hodna našich obdivů, je právě taková zpětná vazba pro nás důležitá. Alespoň tak totiž víme, že nejsme jediní v tom moři blbců, co se nenechali napálit.

A teď už k aktuálnímu číslu, které se bude tématicky věnovat především dění na Olomoucku, jelikož je nanejvýše zajímavé (samozřejmě svojí imbecilitou) a naše redakce to má ze Suché Lužné, co by kamenem dohodil.

Ale žerty stranou, čeká Vás samozřejmě i obecný přehled toho, co v republice najedeme po zákoutích polorozopadlých továren, vybiléných hangárů a hipsterských kaváren, tedy prostorů, které si dnes říkají galerie výtvarného umění. K tomu všemu Vás jako obvykle čeká rozhovor se zajímavou osobností, nějaká ta zábava z vtipné jamky a v neposlední řadě Vaše vlastní příspěvky. Čtenáři děkujeme!

Jan Ruprecht, šéfredaktor

citát Podzimu:

„Moje touha pochopit současné umění opadáva každý rok více a více, stejně jako na podzim opadáva listí ze seschlých břízek.“

Miroslav Šiška

CO SI TO JAKO DOVOLUJÍ?

CO SI O SOBĚ MYSLÍ?

Titulek odráží citaci, kterou pronesla místostarostka obce Slatinice na Olomoucku, kterou naše redakce seznámila s nedávným rádoby uměleckým aktem, jenž se uskutečnil na místním kopci Kosíři. Chcete vědět více? pokračování na str. 2

inzerce

Nabízím bezpočet starých kol, rezavých motorů, vodovodního potrubí a další řadu starého harampádí, kterého je třeba k tvorbě cool ready-mades. Potencionální zisk z jejich prodeje zaručen! Vysoké výdělky za herberg - no, nekup to! Skvělou investici do budoucna objednejte na tel. 999777888

Pokračování článku: Co si to jako dovoluji? Co si to jako myslí ze str. 1

A co se tedy na jinak poklidné Hané vlastně událo? Asi dvacetičlenná skupinka povětšinou mladých lidí se v jeden květnový víkend sešla na Velkém Kosíři, který někdy bývá nazýván jako jediný hanácký kopec. Nu, zde by se zdálo, že se nestalo nic špatného, avšak opak je pravdou. Tato skupinka svůj výlet pojala jako ironickou kritiku Kosířské turistiky. Prý je jinak všemi milovaná rozhledna na vrcholu Kosíře zbytečná, prý i cesta, po které dnes mohou na vrchol vyjet nemohoucí, je zbytečná a bufet, jak by smet. Všechno je zbytečné? Haha páni umělci, to se vám opravdu (ne)povedlo.

Podle našich zdrojů se jednalo především o studenty pofidérních vysokoškolských uměleckých oborů, které jsou k nalezení v Brně a Olomouci. V jejich řadách se však ukrýval i poměrně známý performer, či dle našeho slovníku showman laciných cirkusových triků, Vladislav Havlát. Což je jméno, které našim čtenářům není neznámé (ano, jedná se o stejnou osobu, která bez výběrového řízení "opravovala" v loňském roce Ostravskou chodníkovou a silniční dlažbu).

Avšak zpět ke Kosíři. Již zmíněná partička nedochůdčat s prošedivělým jezevcem zcizila kameny v místním lomu a vynesla je na jakýsi pseudo-protest proti údajnému konzumu turistiky na vrchol hanáckého kopce. Jejich následné vrácení nic nemění na činu krádeže, tudíž naše redakce již podnikla patřičné kroky, aby tento akt neunikl právní odpovědnosti.

Jak jsme se dozvěděli, jeden z účastníků, pravděpodobně organizátor, celou akci pojal jako svoji semestrální práci, za kterou byl vcelku kladně hodnocen. Opravdu chceme, aby takovéto akty byly chváleny a podporovány místo exemplárního potrestání?

Zajímá někoho reakce místních? Nás ano! (viz další článek)

OO - očima odborníka

Milí čtenáři, rádi bychom Vás seznámili s novým pravidelným sloupkem OO, který jsme se rozhodli zařadit do našeho časopisu. Vedlo nás k tomu seznámení s odborníkem na slovo vzatým, panem Miroslavem Šiškou, kterého si určitě pamatujete, jako předsedu sdružení Rozum předně, o.s., neboť jsme ho vyzpovídali v minulém čísle. Pan Šiška se projevil jako všeznalec, a tudíž bude právě v tomto sloupku očima odborníka přispívat svými pohledy na témata našeho časopisu.

Inu je pravda, že turistů je dosti, snad i možná lehce více než dříve, ale není to cožpak elementárně řečeno dobře? Potřebují si někde také odpočinout či se i občerstvit, nejsou tedy cožpak bufety a jídelny nutné? A není jejich existence jen důkazem existence tolik liberály a sluníčkáři opěťovaného soukromého sektoru a obchodu? A že se lidé chtějí někde poroshlédnout? Cožpak to vadí, když člověk chce obdivovat krásu svého domova, nebo odpustím-li si takovýto patriotismus (neb ten se dneska vlastně nenosí), obdivovat krásu přírody? A že jsou někde zpěvně silnice, no a nebudeme za ně rádi, až se někomu někde něco stane a bude pro něj muset právě po těch zatracených silnicích dojet sanitka?

No a takovýchto otázek, by člověk moudrý mohl pokládat umělecké sebrance donekonečna, ale jelikož mám rozum, budu šetřit čas váš i můj. Zkrátka turistika tu byla vždy, a už ve zlatých 70. letech se vědělo, že budovat se musí. MŠ

Kopec je náš! Nechte ho na pokoji!

K příležitosti 135. výročí výčepního zařízení ve Slatinicích se sešli zástupci obcí Kosířského regionu. U tohoto setkání nechyběla ani naše redakce, která se všech zúčastněných zeptala na jejich názor ohledně "uměleckých" aktivit na Kosíři. Zde jsou reakce, které jsme obdrželi.

„Cože? Tohle si jako dovoluji? A jakým právem. Víte, já Kosíř znám dlouho, od mala jsem tam chodil, dnes teda už ne. Mám svůj věk, víte. Ale myslím si, že lidé si nemají nač stěžovat. Je tam rozhledna a bufet, no a když je někdo nemohoucí, jako třeba já, může jednou za čas nahoru vyjet autem. Tak co jim jako vadí?“ ptal se rozhořčeně místostarosta obce Slatinice Ivo Pospalík, obdobně reagoval jeho kolega ze Stařechovic „Áhááá, jako že

stromy už nejsou zelený, voda mokrá a zvířátka na každém kroku jako dřív? To jsou zase sluníčkářské kecy, nějak to v poslední době raší. Kosíř je pěkné, máme ho rádi, chodím tam na špekone s vnoučatama, tož nám ho nechte na pokoji.“ prosil umělce Stařechovický rodák p. Luboš Klidný. Paní Marie Veselá z Čech pod Kosířem odpověděla na náš dotaz se stoickým klidem „Takže jim tohle vadí? A hlavně mladí říkáte? No mně to nevadí, jak říkáte, jsou to ještě děcka v podstatě, nemají do čeho píchnout, tak si udělali výlet na Kosíř. A že jim vadí rozhledny. No mně třeba vadí, že když chci manželovi pro prášky, tak musím jet až do Kostelca, a to je dálka. Každé má něco.“ moudrá slova, ale cožpak se dá srovnávat potřeba nemocného s mladi-

stým vrtochem, který nejen že útočí na společnost v místě, kde problému není, ale ještě k tomu se prezentuje jako umění, p. Veselá je nanejvýše mírná žena. Toto hanebné nařknutí si však zasluhuje razantnější slova a těch jsme se dočkali z úst starosty obce Čelechovice n. Hané, pana Ludka Smékala, pravil: „Ani mi o nich nemluvte! Už se to ke mě dostalo. Říkám vám, lidská hodvádky, nic jiného nejsou. Kosířská rozhledna, ale i jiné jsou naprosto v pořádku. Co si jako myslí? Máme tu kopec, tož by bylo fajn něco z něho vidět a když só všady stromy, tož to nejde. Asfaltka je v pořádku, každé nemá na pořádný botky, jak tady ti mladí příživníci, Hanba!“ Tak si to milí čtenáři přeberte, co na to místní sami říkají.

UŽ JE TO TU ZAS - UMĚLECKÉ CENY! JSOU RELATIVNÍ?

Jako každý podzim tak i tento se můžeme těšit na blížící se finále různých anket a cen, včetně těch uměleckých. Je jich po málu v očích umělců, ale nám přijde, že jich je nejspíše až moc. Pomineme-li umění, které se aspoň ještě snaží ohodnotit tradice, které mají smysl, tzn. malbu a jiné klasické postupy (i ony již však znatelně pokulhávají, zlaté doby Tiziana jsou pryč), můžeme si prstem ukázat na ceny, nad kterými zůstává rozum stát. Tak například cena Jindřicha Chalupického. Jak pomyslná trofej vypadá, můžete vidět na přiloženém obrázku. Nepřipomíná vám tento tvar něco? Od falických tvarů po váleček na těsto, je to jedno. Nebohužel se nejedná o vtip. Tato cena je udělována

již řadu let mladým umělcům do 35 let. Soutěž funguje tak, že samozvaní uměnovědní odborníci nominují pěti mladých autorů a jednoho z nich poté prohlásí vítězem užší porota opět složená z odborníků, nejspíše je máme nazývat jinými umělci. Žel řádných kunsthistoriků v řadách těchto voličů bychom hledali marně. V posledních letech ne-li snad i desetiletí je již jakousi zvrhlou tradicí, že vítězem (ale i nominovanou pětkou) je autor prací, nechápe snad ani on sám. Tzv. díla se kopírují navzájem a my se v časopise Umělec Pitomec sami smějeme povrchnosti celé této soutěže. Umělci volí umělce, no jak to asi může dopadnout. Nikdo nic nechápe. Snad jen my a naše chytrí čtenáře. Má však taková soutěž smysl?

Moderní, postmoderní, postindustriální, konceptuální, postinternetové (bylo někdy internetové?), postliberalistické, neoliberalistické, levicové, pravicové, politické, sociální, instituciolizované, experimentální, klasické, avantgardní, altermoderní, expresivní, imaginativní, digitální, neomediální, či nedej bože abstraktní!

Ano tolik jich je, a ještě více, výše uvedený výpis je jen malým zlomečkem toho, co si umělci a jejich zpřátelčkování kurátoři, kunsthistorici a jiní teoretikové vymysleli za odnože svých uměleckých paskvilů, jen aby v daném imaginárním kontextu dávalo smysl.

Člověk se jen může smát (a nebo brečet) na to, co tito umělečtí nevymyslí. Určitě jste se již někdy setkali s tvrzením, že dané umělecké dílo se dá pochopit jen v tom či v onom kontextu. Kde je zlatá doba soch a obrazů, které stačilo někam postavit, respektive pověsit a jejich myšlenka či význam byl patrný sám o sobě. A z druhé strany, pryč je doba, kdy obyčejný člověk (mající v životě tak akorát čas na to, aby si během šichty vydělal na kus chleba a na nájem) přišel do galerie umění, aby své duši dal na chvíli odpočinout a trochu se i pokochal, a ono mu to bylo opravdu dopřáno. Dnes musí snad každý návštěvník podobných institucí měl pomalu doktorantský titul z uměnovědné katedry či fakulty, aby smysl těch nesmyslů chápal. A stejně, myslíte si, že je tací lidé opravdu chápou? No jistě, že ne.

Možná si vzpomenete na sloupek z minulého čísla, kde jsme se konkrétněji zabývali tím, čemu umělci (ano opět jsme v redakci něco vymysleli, haha) říkají konceptuální umění. Již v tomto článku bylo naznačeno, že zmíněná forma současného umění, ale i další, potřebují ke svému pochopení vysvětlení, co to vlastně je, o co autorovi šlo a co při tom poží. K tomuto účelu povětšinou fungují popisky při vystavených objektech, či tzv. katalogy výstav. Pravda je však taká, že jsou tyto demagogické texty vypozeny čaroději, jejichž porozumění dané věci je stejně opravdové jako Harry Potter a jeho Bradavice, málokdy dávají skutečnou informaci, která by celou věc vysvětlila. A pakliže tak přeci jen funguje, cožpak již díla nejsou výpovědí sama za sebe? Nu, asi ne.

foto Podzimu

Fotem tohoto podzimu se stávají dvě skupinové fotografie turistických oddílů v okolí Kosiřského kopce. Jedna je z loňského roku, ta druhá z roku 1896. Zaslal nám je pan Kamil se slovy „Dokud máme nohy budeme chodit na rozhledny, dokud máme oči budeme se z nich dívat!“

S přáním dlouhého užívání zmíněných orgánů zdraví redakce autora.

inzerce

Hledáme potenciální zájemce o sabotážní akci, která proběhne v Olomouci ke konci září. Předmětem naší sabotáže se stane veletrh knižních uměleckých publikací. Zájemci a potenciační partyzáni hlase se v KD v Suché Lužné u pana Václava.

rozhovor s osobností

Jako již tradičně i v tomto čísle našeho časopisu jsme si pro vás připravili rozhovor se zajímavou osobností. Tentokrát se náš redaktor Matěj Podmáslí vydal za paní Janou Rokytnou, dlouholetou předsedkyní kulturního výboru pro Moravu a okolí. Paní Jana nám v rozhovoru přiblížila náplň práce svého výboru, dále zhodnotila kulturní situaci nejen výtvarného umění za poslední 20 let. A také připojila, čemu by se ráda ještě ve zbytku své pracovní kariéry věnovala.

Milí čtenáři, užijte si rozhovor.

Dobrý den paní Rokytná, předně bych Vám velice rád poděkoval, že jste přijala moji žádost o rozhovor a hned na úvod bych se Vás zeptal, proč jste tak učinila, zda-li jste snad i znala náš časopis?

Dobrý den pane redaktore, no a konec konců dobrý den i vašim čtenářům. Moje odpověď bude odpovědí na obě vaše otázky. Žádost jsem přijala, jelikož časopis Umělec Pitomec znám velmi dobře, snažím se jej vždy přečíst, mám ho ráda. Avšak je pravda, že pravidelnou odběratelkou ještě nejsem. (úsměv)

No, třeba se to po dnešním rozhovoru změní a vy se odběratelkou stanete.

Třeba ano.

Dobře, teď už ale k věci. Paní Rokytná, vy jste již řadu let předsedkyní kulturního výboru pro Moravu a okolí, můžete našim čtenářům prosím přiblížit, co to vlastně děláte?

Ale samozřejmě. Ještě aby ne, když vedu veřejný sektor. Náš výbor se stará o to, aby kultura v České Republice, konkrétně na Moravě vzkvétala. Korigujeme tedy finanční dotace jak od státu, tak i od soukromníků, které jsou kultuře určeny. Peníze spravedlivě a rozumně rozdělujeme do různých akcí a projektů, které si to zaslouží.

Dobře, tudíž máte na starost hlavně a nebo jenom finance?

Řekla bych že hlavně, a ne jenom. Samozřejmě penězi se dnes dá ovládat cokoli, ale nejsou to jediné. Snažíme se na -

ším přístupem směřovat kulturu k lepším zítřkům. Tzn. nejenže finančně podporujeme již vzniklé kulturní projekty, ale také sami nějaké vymýšlíme či na nich spolupracujeme, nebo je produkujeme.

Áha, no a jak dlouho tuto činnost vykonáváte? Sám bych tipoval jen pár let, taková mladá slečna.

Ale pane redaktore, vy mi lichotíte (smích). Spíš stará bábina, ale jak myslíte. No starám se o to už od poloviny 90. let. Tudíž letos to bude už nějakých 20 let.

Víte, vím, že se někteří budou čertit, ale dřív ta kvalita bývala lepší.

To je však již úctyhodná řádka let. Daly by se ty léta nějak zhodnotit, například, na jaký projekt jste pyšná?

To je opravdu těžké takto říci. Víte, jak to chodí. Určitě si myslím, že je fajn, že stále, ještě existuje kultura, která má svůj jasný smysl a lidi baví, a ti ji tak mají rádi. Což je v dnešní složité době, která se už nedá rozdělit na správnou a špatnou stranu, docela zázrak.

To určitě ano. Mohla by jste být přeci jen konkrétnější. Jakou odnož kultury jste zachránila?

Tak například jsem velmi ráda, že se nám nadále daří pořádat tolik festivalů i jednodenních koncertů kapel, které sklízí celorepublikový ohlas. Kapely jako Divokej Joe, Kryšpín, nebo Činkajsi jsou u nás top a nám se je vcelku často daří na Moravu zabookovat (zamluvit. pozn. redakce). Stejně tak i menší kapely. V součtu to dává pěknou alternativu vůči jiným festivalům, které zkrátka ne všechny zajímají, i když se tak tváří.

Je mi jasné, že z profesionálního hlediska nechcete být konkrétnější.

Dobrá, a co výtvarné umění, tam se také angažujete?

Ale jistě, sice je to věc, která postupem času upouští od většího zájmu občanů. Ale člověk tu musí občas něco vymyslet taky, jelikož kdybych to nechala jen na umělcích, člověk by se z toho, lidově řečeno, zvencnul jako oni. Naštěstí mám rozhozenou vcelku dobrou síť galeristů, kteří mi rozumí. Tak například pan Pěnička z Litovle, ten snad už byl všude, vyzná se a naše názory souhlasí, proto je jeho galerie na tak skvělé úrovni.

Pana Pěničku samozřejmě znám. Skvělý člověk. Kdyby jste měla porovnat umění dnes a před těmi 26 lety, jak by to vypadalo?

Víte, vím, že se někteří budou čertit, ale dřív ta kvalita bývala lepší. Jen se podívejte do Olomouce na ten krásný orloj z padesátek, nebo na další sochy, které nejen, že nesly krásné ideály, ale zároveň stojí dodnes,

rozhovor s osobností

pokud je tedy nějaký blb nezbořil. Zkrátka dělávalo se to pořádněji, jasně a srozumitelně. No a taky to pořád na něco neutočilo. To já nemám ráda.

Máte asi na mysli, takovou tu touhu současného umění neustále provokovat a pobuřovat?

Přesně tak, a co provokovat, řekla bych rovnou urážet a šířit lži. Proč se musí pořád ve všem hledat problém že? Oni to pak schovávají za tzv. aktivismus, ale ruku na srdce, kdy měl někdo z těch slavných aktivistů pravdu? A co sami dělají pro to, aby teda věci fungovali, když podle nich nefungují. No hrůza.

To je. Máte pravdu Paní Jano. Je tedy vůbec nějaké umění, které je dle vás dobré, které by jste měla i ráda?

Ale tak samozřejmě, že je. Jedna paní z vesnice, odkud pocházím, dělá například moc pěkné keramické vázy. Mám jich řadu doma a řeknu vám, že mečíky by nevypadali v ničem lépe. No a samozřejmě mi v bytě visí i pár obrázků. Byla jsem totiž před pár lety v Paříži, tak jsem si je tam pořídila od jednoho milého stařečka. Jsou pěkné. No a málem bych zapomněla na karikaturní portrét, co mám pro změnu z Prahy. Byli jsme tam tehdy s výborem na jednání a po výtečném obědě jsem se šli projít. Kolegyně mi pak k svátku zaplatili tuhle rychlo-kresbu. A vidíte, zabrala jen chvilku a jak jsem se zasmála. (úsměv).

Tak to bylo určitě pěkné dílko. Jenom houšť takových. Není tedy opravdu nic, co by přeci jen bylo teď lepší, než dříve?

No nevím, jenom těžko. Je však pravda, že jak se situace zhoršuje, lidé si to uvědomují, a tak přibývá postupně různých zařízení a projektů, kteří se proti dané situaci snaží vymezit nebo

na ni upozornit. Teď mám na mysli například váš časopis Umělec Pitomec. Ten je fajn. A nebo občanské sdružení Rozum předně, to vede pan Šiška již taky pár let a je dobře, že má člověk díky této organizaci možnost se vzdělávat v tom, co kdysi dobrým uměním bývalo. Také pořádají výlety, různé přednášky, setkání a samozřejmě pečou vyhlášené koláčky. Dobrota.

Tak tedy děkujeme za pochvalu a panu Šiškovi ji vyřídíme. Co do budoucna? Řeknu-li to trochu zpříma, na jak dlouho svoji práci ještě vidíte a co ještě plánujete?

No pane redaktore, sice jste se snažil mi na začátku zalichotit, co to šlo, ale věk nezastavíte, nejsem nejmladší, a taky bych si ráda časem již od práce odpočinula. Jenže zatím to jaksi nejde, pořád je dosti práce a já se bojím, že když to všechno nechám být, tak se navždy propadneme do prostoru nesmyslů, nerozumu a blbosti. Proto bych do budoucna chtěla navázat kontakt se všemi lidmi,, kteří smýšlí podobně, abychom se společně této možné hrozbě postavili.

Podle mě se umění zachránit nedá. Je to smutné, ale je to tak.

To zní jako velmi radikální postup. Jsem si jist, že náš časopis tuto informaci přivítá s nadšením. Myslíte si, že je však potenciální změna vůbec ještě možná? Dá se umění zachránit?

„S uměním je to jak s kolotoči, je drahé a je vám po něm špatně.“

- Jana Rokytová

To je strašně složitá otázka. Podle mě se umění zachránit nedá. Je to smutné, ale je to tak. Vezměte si, že několik tisíc let jsme tu měli krásné obrazy a sochy. Co tu máme dnes? Během století se vše pěkné podařilo zničit. Nu dobrá, když tak moc rádi experimentujete, tak co, kdyby tu nebylo vůbec nic? Myslím si, že by nám to nescházelo. samozřejmě to lidské umění by zůstalo, jelikož lidi baví. No, ale pokud by i to tomu nějak bránilo, tak jsem pro stoprocentní očistu. Třeba by se pak z popela znovu zrodila krásná antická socha Afrodité.

To zní jako romantická utopie paní Jano. Kéž by. No blížíme se konci. Chtěly by jste něco vzkázat našim čtenářům?

Samozřejmě. Čtenáři čtete nadále, je fajn, když jste informováni, těmi pravdivými informacemi a jste tak plnohodnotně v obraze.

Podporujte své oblíbené autory, jsem přesvědčena, že zrovna ti vaši aspoň ví, co dělají. Mějte se krásně.

Paní Jano, ještě jednou díky za rozhovor a váš čas. ■

čtenářská rubrika

Zdravím časopis Umělec Pitomec, do nedávné doby jsem jej neznala, avšak teď už ano a rozhodla jsem se Vám napsat. Ne, že bych se zajímala nějak zvláště o umění, či se v něm dokonce nějak orientovala. Mám ráda Ladovy obrázky, ty jsou fajn. Ptáte se proč Vám tedy píši? Do galerie nechodím, z kultury mě v novinách maximálně zajímá, kdy bude nějaký pěkný koncert. Na televizi moc nekoukám, ale přesto i mě osobně již potkala zkušenost, která měla nejspíše, co do činění s tím, co se dnes asi nazývá uměním. A to je ten důvod proč Vám píši, vcelku nemilá zkušenost. A o co tedy šlo?

Pracuji na úřadu práce v oddělení sociálního monitoringu. Jednou nám takto do práce došel nějaký pán, který se představil jako takzvaný socio-artista, tedy umělec, který pracuje v sociálních souvislostech a vzniklou práci, či projekt označuje nejspíš za umělecké dílo. Tento pán si u nás v okrese vyhlédl jednu malou vesničku (pro dobro místních obyvatel nebudu jmenovat) a zde si vyzkoušel pár svých akcí. K nám si přišel pro tip na sociálně slabou oblast. Pán se zdál velmi důvěryhodný, tudíž jsme mu informace poskytli. Chtěl prý pomáhat. Pak jsem o něm dlouho neslyšela, až do doby než jsem do

zminěné vesničky osobně zajela. Mám tam nějaké příbuzenstvo. No a co jsem se nedozvěděla. Ten pán umělec či co, opravdu do vesnice přijel, chvíli tu lidem pomáhal, tak se všim, byli rádi. Potom je začal přesvědčovat ať začnou dělat taky umění. No někteří místní blázni se chytli, a tak dneska půlka vesnice nadává na ty povaleče, kteří vesnici zasypávají prý uměleckými objekty - spíše harampádí. No hrůza, takhle rozklížit vesnici, a pak zmizet. A prý to není ojedinělé, nějaká umělkyně Karolína Bledá to dělá taky a prý má světový úspěch. Já už dnes ničemu nerozumím. Kdy má pak čas na žňa? Zdraví Irena Stolická!

Napsali nám dopis

Ahoj Umělče Pitomče,

zdraví tě Jindra, tvůj pravidelný čtenář. Doufám, že se časopisu daří. Proč ale píšu, nedávno jsem byl v knihkupectví. Měla tam vyjít reedice slavné westernové klasiky Udolí zlatého potoka, od Německého autora J. Bochmanna. No nakonec bude kniha znovu vydána až na jaře příští rok. Jenže, když už jsem tam byl, říkal jsem si, že bych něco pořídit mohl. Bohužel kuchařku Papicových dobrot už měli vyprodanou, a tak jsem tedy zabrousil do oddělení s publikacemi o umění. No ne, že bych si tam něco koupil, ale z mé přirozené zvědavosti jsem otevřel poměrně velkou knihu, která nesla vypovídající název "České umění 1980-2010". Milý Pitomče, kdyby ses jen dočetl toho, co já, to by ses nasmál. Nejvíce mě rozesmál článek nesoucí název: Dopis imaginárnímu návštěvníku současného umění. Samotný název je vtíp sám o sobě, je to text z roku 1987, takže taky ne nejmladší, ale autor se aspoň v tomhle ukázal jako prorok. Jací jiní, než imaginární návštěvníci dnes v galeriích prosím vás jsou, že?

Každopádně jsem se tedy zkusmo do plátku začel. Hned na začátku mi nějaký nevýznamný autor textu napsal, že se možná pohněvám - no, to se nebojte, já už pohněván uměním jsem, že jo. Pak napsal, že umění, není o kráse, že to už je překonané. No co prosím? A o čem tedy je? Přeci, když si budu chtít koupit oběd, tak budu chtít, aby chutnal dobře. A to samé u umění, když budu chtít dobrý obraz, tak si přeci koupím pěkný, nebo krásný. Však mi rozumíte. No a tak ty nesmysly pokračovaly dál, že jsem to ani nedočel. No tak to zkusím třeba příště, pokud tam zase nebudou mít Bochmanna, ten alespoň věděl jak přesně a krásně popsat krásu a romantiku divokého západu.

Ahoj všem, Jindřich z Pelhřimova

inzerce

Hledám ho nebo ji: je mi to jedno, jsem dualista. Mám to rád rychle, ale i pomalu, záleží, jak budeme naladěni. Na tradičních místech i v těch zajímavějších! Kdo tedy také hledáte spolukritika výstav ozvěte se! kontakt: hledamkamarada@artkritik.cz

Děkuji, jste skvělí!

Milá redakce, zdravím vás všechny!

Chtěla bych vám touto cestou mnohokrát poděkovat za rozhovor z minulého jarního čísla. Celé bylo skvělé, ale obzvláště ráda bych vám poděkovala za rozhovor s panem Šiškou. Tohoto pána jsem neznala, ale je naprosto skvělý. Díky rozhovoru jsem ho objevila stejně jako celé občanské sdružení Rozum předně - samozřejmě jsem již jeho členkou. Současné umění je nechutné a nerozumné a jsem velmi ráda, když si mohu přečíst názory podobně smýšlejících lidí (ve vašem časopisu) a zároveň se s takovými lidmi i potkat.

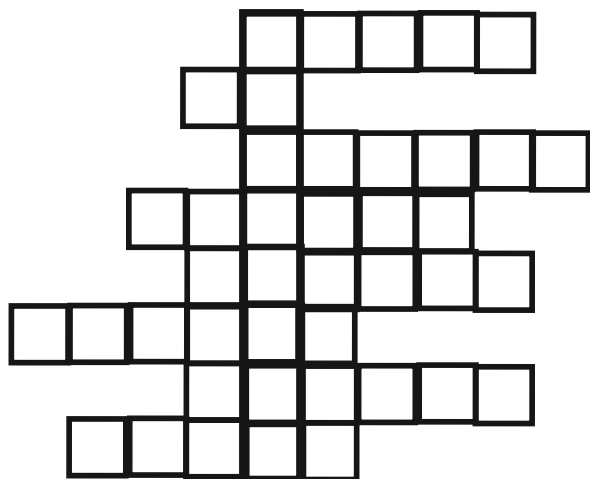
Víte, jsem již zasloužilou pedagožkou. Ono celé téma školství je samozřejmě dosti frekventované téma v diskusích i samo o sobě. Novoty a jakési rádoby inovace stále přibývají a velmi neopatrně se přijímají, jako spásná řešení, jakoby snad ty roky osvědčených metod nic neznamenaly. Sama jsem občas vyučovala výtvarku. Je to podceňovaný předmět pravda, ale díky bohu, že se jej zatím daří střežit od těch pošetlostí a nesmyslů, co dnes najdeme v galeriích a nevím, kde ještě. Hrůza, jen co je pravda. No, bude to náročné, avšak nesmírně důležité si situaci pohlídat. Jen si vezměte, jak by školy vypadaly bez krásné výzdoby od našich mrňat?

K tomu snad nikdy nedojde, všechny v redakci i čtenáře zdraví Mila

REKLAMA

Kupte si opravdu pěkný obrázek!
Jen klasika - **Da Vinci, El Greco, Michelangelo** a další!! Klasika!
tel: 666 777 888, nebo mail: klasika@kupto.cz

ZZ - zábava a zprávy

Předčí podle vás současné umění krásný, barevný a romantický Podzim?

odpověď v tajence:

1. Umí podle vás ještě dnešní umělci kreslit nebo malovat?
2. Myslíte, že současní umělci, ví, co vlastně tvoří a proč?
3. Jaký pták mohl snášet proslulá zlatá Ruská vejce?
4. Řekl vám někdy někdo, že rozhledny jsou k ničemu?
5. Co, by podle vás normálně zapříčinilo nahodilé skvrny a chrstace na plátně? (tak, jak to již řádku let můžeme vídat na obrazech v galeriích moderního a současného umění).
6. A pokud by zmiňované skvrny a chrstace nepřivodila odpověď otázky č. 5, tak co pak tedy?
7. A myslíte si, že odpovědi na otázku č. 5, či č. 6, nebo dokonce jejich kombinací může vzniknout umění?
8. A víte o nějakém současném a kvalitním umění, které nevzniká na principech otázek č. 5 a 6.?

zprávy

Na Broumovsku v severních Čechách proběhla razie v jednom místním statku. Důvodem zásahu policie, byl tip na držení omamných látek v rukou místních vegetujících umělců. Hláška se nepotvrdila, i tak skupinka artových hipíků strávila noc ve vazbě. Za každý úspěch jsme rádi.

V nedávné době se Litovelští občané nestačili divit při zahájení vernisáže v místní jinak skvěle fungující galerii. Došlo zde na velmi pepřná, až sprostá slova a ještě k tomu z úst ženy! Prý šlo o performance. Cožpak se dnes už nedá dělat nic slušně?

Stejně jako v minulém čísle i v tomto si vás dovoluujeme informovat o předání státního vyznamenání našemu šéfredaktorovi Janu Rupechtovi. Vyznamenání řádu Bílého lva mu předá pan prezident Zeman 17.11... Už se to blíží.

Rádi bychom vás pozvali na další pochod organizovaný časopisem Umělec Pitomec a Rozum předně o.s., který se uskuteční v okolí Suché Lužné 22.9. Sraz v 7:30 u Sokolovny. Příhlášky přijímá pan Václav z KD Suchá Lužná.

Kdo by náhodou měl čas a chtěl by se opět zasmát tomu, co se dnes v galeriích prezentuje, může dojít 2.9. na vernisáž do galerie Duha v Prostějově. Mimo jiné se výstava prý bude točit okolo námi proklamovaného tématu se skandálem kolem Kosířského kopce. Ano, nestydatí darebáci se budou ještě chlubit, zarazme jim to! (pozn. V případě zájmu volejte na tel. 123 321 213, domluví se autobus).

Podle našich informací fiaskem skončil pokus o výstavu v opuštěné papírně ve Vraném, nedaleko Prahy. My v redakci se jen potměšile avšak zaslouženě culíme. No, neříkali jsme to?

haha Vtipy podzimu haha

„Vážení návštěvníci,“ povídá průvodce, „vidíte před sebou obraz Portrét neznámého. Je to neznámá kopie neznámého originálu neznámého umělce z neznámé doby, vyhotovená neznámým kopírujícím malířem a z neznámých důvodů. Neznámo kdo, neznámo jak a kdy a neznámo z jakého důvodu ho dodal do našeho muzea.“

V moskevské galerii visí obraz na kterém je louka, na louce stoh sena a ze stohu trčí dva páry nohu v jednoznačné poloze.

„Jak se jmenuje tento obraz?“ ptá se návštěvník.

„Lenin ve Finsku.“

„Aha. A ty nohy špičkama nahoru jsou Lenina?“

„Ne, to jsou nohy Naděždy Krupské.“

„Takže ty nohy špičkama dolů jsou Lenina.“

„Ne, to jsou nohy Leonida Trockého.“

„A kde je potom Lenin?“

„Ve Finsku.“

haha

H
Á
D
A
N
K
A

Která z plechovek je uměním Andyho Warhola. A která je jen rajčatová polévka? Hmm?

v čísle se objevily texty Lubomíra Martíňka, Jana Ruprechta, Matěje Podmáslí a Jaroslavy Krátké. 8 stran, Suchá Lužná, vydal Pokoj 6, Podzim 2016, 2. vyd,
pro jakékoliv připomínky se na nás obraťte prostřednictvím emailu: umelecpitomec@email.cz, či na naši infolinku +420 444 555 666
Pokoj 6, 2016